

כלבוטק

קורא יקר

העולם הזה" היה, מאז ומעולם, עיי תון לאנשים שאיכפת להם. איכפת להם מה קורה למדינה, איכפת להם מה קורה במישור הממשלה ובכיתה של הילד בבית הספר; איכפת להם אם השדה פורח ואם הציפורים שרות; איכפת להם אם ילדים בוכים ואם כלבים נכלאים ומחוסלים בתאיהם האגאיים. ולמי שלא איכפת לו החי והצומח, ואין לו עין לראות, איון לשמוע, אף להריח ונשמה יתרה להינות מן החיים — אל יקרא את המדור הזה.

ד"ר יקותיאל שרעבי
עדנה פינרו

לא על

הכשר לבדו

(מדור גאסטרונומי; והפעם: הכה את האינפציה)

בימים טרופים, כשמחיר הבשר מדי ביק את מחיר הוהב, אפשר להכניס מיתון לתפריטו של הכלב, ולא, חסי וחלילה, על חשבון בריאותו. מי שחושב שצלעות עגל ביני יעשו את דמו כחול יותר, שייך לפסיכיאטר. זה כבר שייך לתסביך זהות ולא הכלב הוא הזקוק לטיפול במיקרה זה, כי אם הבעל.

כלב גורמלי זקוק לאוכל מוזן. ומאחר שאין לו סכנות של עודפי שומן במקומות הלא נכונים (כלב רץ בממוצע יותר מר דוגמנית) — תנו לכלב להם! לחם עם כל דבר! מילה של כלבן.

לדוגמה: חצי כיכר לחם שהוספגה ב- כוס מרק נמס — ממש שיגעון של ארוחה. לא צריך לחשוט עוף, לא צריך לגנוב מן המרק שעשתה סבתא לילד. ויטה אוסט או תלמה כבר עבדו בשבילך. ומה יש במרק אינסטנט? תמצית של מרק וכל מיני דברים טובים שלא תמיד יש לי בלבוסטע הטובה ביותר בארון. ולא צריך לרוץ אל האופה — גם לחם שהזדקן יתדש את נעוריו במרק, ואם מזון יסודי שכזה עושה טוב אפילו לחולים שקיבתם הסי תבכה, לא כל שכן לבעל-חיים שאוהב לחם ומשתגע אחרי ריח של מרק בשר.

רוצים יונע צמחוני? בבקשה, הרטיבו את הלחם בגביע אשל או לבן. גיוון גוסף — לקטו את כל השאריות, ונבות הלחמי גיות, פינות החלה וכל הפירורים ששרדו בקופסת הלחם, עם פליטי הגולש משבת והגידים מן הצ'ולונט של החותנת, השרו במרק בינדרגע-עשו בולקלע, והנה קלופס מארץ הקלופסים.

למי שאוהב להתעמל פתוחות האופציות של טחינה, מעיכה, לישה, בחישה, בישול ואפייה, אבל למה להתאמץ? אצל כל כלב בריא כל ארוחה היא ארוחה. אין לו חסי ביכים של גורמה היודע להבחין אם אכן גדל הקאמבר על חידקיה האורגינליים של צרפת או שזהו רק חיקוי קאמברי כחול-לבן. הכלב בולע, וחוש הטעם שלו — עימו הסליחה, אינו מן האנינים. העיקר הבריאות והשקט הנפשי. ואם בריאות — האמינו לרופא: הוא אומר שהלחם הישראלי הוא מן המעולים בעולם ויש בו הוויטאמינים החשובים, הפחמימות העשיריות והשומנים הנדיבים. והעיקר, כימעט שכחנו, המחירים, המחירים!

מפילאי עולם

תכשיר - שיגעון להחזרת האון

אתת מנשות הדיפלומטים, שנוף הי ארץ ירגיש בחסרונה בקרוב, ביקשה לחלק את החוויה הבאה עם כל המעוניין, מטעמים הומאניים (ולא לנקוב בשמה מר טעמים דיפלומטיים):

"באותו בוקר עשיתי עם לואי, כלבת השנאוצר שלנו, את הטיוול הקבוע בשדרה שליד ביתנו. מכרה ותיקה, שזה זמן רב לא ראינו על המסלול, כי כלב הדוברמן שלה נפטר בשיבה טובה, הופיעה שוב כשגור צעיר ומלא מרץ מקפץ לפניו. היא ירתה בי מבט מלא רחמים והי דיעה לי: מסתכלים על לואי ורואים איך שהזמן עובר. מודקנים — אהה!?"

"היא לא ידעה עד כמה צדקה: לואי באמת הפכה את עורה בזמן האחרון. קשה היה לי להודות בכך, אבל השינויים שחלו אצלה ממש זעקו לשמיים: היא לא היתה אותה שדה שובבה ועירנית כשהיתה. היא שמנה ונעשתה עצלה. ניסיתי לרמות את עצמי: 'סוף-סוף לואי בת שש עשרה. אם נשווה זאת לגילוי של אדם. נגיע ל- מאה ושתים עשרה, כימעט מאה ועשרים. כל אחד היה אומר: הלואי עלנו — אבל אני לא רציתי להאמין. רציתי להאריך את חייה ולהמשיך את נעוריה.

"אותות הויקנה של לואי שבו וטפחו על פני: כושר השמיעה שלה ירד. קא-טאראקט האישון איבד מעבירותו לאור, היא חדלה להתעניין בסביבה ולא ערכה קבלת-פנים לנהבת לחביבים עליה. פה ושם צצו אצלה גידולי שומן עוריים שלא הוסיפו למראה היפה שלה. אמרתי לעצמי: הנה, לואי עוברת כל מה שאני עוברת בגילי, רק שהיא עושה זאת מהר יותר ממני. חסתי עליה כמו שחסתי על עצמי. אבל באותו בוקר השתי עלכון צורב, זה היה גרוע מלהביש בראי. היקדמתי את התור לוטרניר של לואי. שפתי אתי לבי לפני: לואי כבר אינה אותה לואי. הוא בדק אותה כרגיל. ואז התחיל לשאול שאלות: שאל על המינהגים שלה, על תולדות המחלות של הוריה ועל הרגליים ובעיותיהם של בנייהמשפחה כולם. הוא הזכיר לי בדיוק את אותן השאלות שגש-אלתי אני, לפני זמן מה. עליידי רופא מומחה לבעיות הזדקנות.

"הוטרניר לא היה מודאג ביותר מגיי דולי השומן ואף לא מירידת הכושר שלה. מה שהטריד אותו יותר היה המוראל שלה. העובדה שהיא עצלנית ולא איכפתית ושי הדחפים המיניים שלה גוועים. הוא היה מודאג, למעשה, מכל התופעות שהשפיעו על בנייהבית להרגיש לא נוח בחברתה. "הוא הציע לי תרופה מסויימת, שלי דבריה, תשפיע על חילוף החומרים באופן דראסטי, אבל, הוסיף, זוהי תרופה יקרה מאוד. אבל מה לא עושים בשביל לואי, ואני הרי בת מזל: יש לי אמצעים ודרכים להביא את התרופה ישירות משוויץ, שם מייצרים אותה. ואמנם, לואי היודקה לי-

כדורים מדי יום ביומו והכמויות עלו ביוקר.

"בוקר אחד הופתעתי לראות את לואי ליד, כשרק פתחתי את דלת המקרר. מיקרה בלבד, חשבתי לעצמי. אבל לא — היא רצה אחרי ולא הירפתה ממני עד שנתתי לה לאכול. היא בלעה את האוכל בתיאבון שכמותו לא ראיתי אצלה כבר כמה חודשים. עדיין לא האמנתי. חזרתי על כמה תרגילים ישנים: קראתי בשמה

שורש פאנאקס-גינסנג כוח מעורר

— האונוניים היודקפו בתפנית חדה. "עימדי!" והיא עמדה. "ארצה!" והיא רבצה. בקיצור: הגברת התעוררה לחיים. רקדתי משמחה: הרגשתי כאילו אני עצמי נעשית צעירה יותר. ואז צץ הרעיון במוחי: ובעצם מדוע לא? אם התרופה טובה בשביל לואי, מדוע לא תהיה טובה בשבילי? מזה זמן-מה מרגישים בעלי ואני שאיננו בדיוק אותם אריות שהיינו. "חזרתי אל הוטרניר, וביקשתי ממנו לרשום לי מנה מוגדלת מתרופת הפלא. כשסיפרתי לו שהיא מיועדת הפעם לבעלי ולי, הוא לא הראה כל סימני השותממות.

המדור לחיפוש

בעלים חיים

בית קרן-בארי נולדו לכלבה הנדייה, ביבי, חמישה גורים. אחד יותר יפה מן השני, לפני חמישה שבועות בדיוק. שניים מהם אומצו עליידי חברים שהיו מינו מראש. טיסה, השלישית, זכתה לבית עם חצר. סאן-סאן, הבלונדיני, מיספר 4 הובטח למטפלת של יולי (בתם בת הר שלוש וחצי של גבי קרן ועודד בארי, המחבקת את הגורים בתמונה). והחמישי, סקים, כהה העור, המכונה גם "ההודי", מחפש בית חם ואוהב. רוצים לדעת מאין בא השם סקים? ובכן, בכל בוקר אומרת

כבר היו דברים מעולם, אמר. והנה, עד היום אנחנו וכמה מידידינו הטובים ביותר מרגישים את התוצאות: כל מיני דברים שחשבנו כי נעלמו לנצח, שבו והיו כבר ראשונה: הראש עובד טוב יותר, הרצון לישון בשעות משונות נעלם, הרגליים נעו שו קלות יותר, הויכרון חזר לעבוד, והר תיאבון המיני חזר, כמו בימים הטובים. ואם אצל מישהו נדלק אור אדום מחשש פן מדובר בסמים — הנה הסוד פרוש לפניו בשפת ביתמרקחת קלה: תרופת הי פלא אינה אלא גריאטריק פרמאטון. מפיי קים אותה מצמה אקסוטי בשם פאנאקס גינסנג — משמעו ביוונית: "מר-פא כל", ו"גינסנג" גזור מסנינית. "שן סנג", שפירושה "שורש האדם".

ומה עושה את ההפקה יקרה כל-כך? ובכן, השורש הצימחוני המיוחס הזה גדל בעיקר בקוריאה, בסין ובסבייר. זהו שורש מפונק, האוהב אדמה לחה, פורייה וצמר חייה של יערות-עד.

החליך צמיחתו, עד שאפשר להפיק ממנו את הפאנאקלין — אותו חומר שלו מידים סים את הכוח המעורר — לוקח חמש עד שבע שנים.

מן השורש, שגונו כגון השנהב וצורתו דומה להפילא לגופו של אדם, מפיקים שמיים, שהמסורת הסינית העתיקה מייחסת להם סגולה להיים ארוכים. ואם כי הקיסר הסיני, שן נונג, שנועד באונו הי אינ-סופי ובסגולותיו השמימיות העיד על עצמו בכתובים כי חב את הנצח לצמח הנ"ל, גילה המערב את פלאי הגינסנג רק לפני כמאתיים שנה. וגם אז עלה בידו לטפח רק גידולים נדירים בקוויבק ובי-אטלס, וכי מי לא מוכן לשלם במיטב כספו עבור כדור קטן המבטיח לייצב את הנפש, לסלק את העייפות, לעורר את הזיכרון, להביס את הדיכאון, והעיקר לעורר את היצר הטוב לאהוב?

יולי לאמא: "בואי נראה מה שלום הר גורמסקים", ונשאר לו סקים.

ואם רוצים לדעת מדוע ביבי היא כלבת רועים גרמניה ו"נדירה" — זו פשוט הי היסטוריה שלה: גבי קרן ועודד בארי אספו אותה, תינוקת בת כמה ימים בלבד, בערב מילחמת-הכיפורים. אותו ליל-שבת הידוע, שבישל את המילחמה. וביבי היתה, אולי, הדבר הטוב היחיד שמצאו במילחמה הזאת. מישהו מוכן לאמץ את סקים? יצלצל נא לבית קרן-בארי, טלפון מס' 249416 (03).

ואפרופו אימוצים: מדור זה אינו ממי לייץ למסור בעלי-חיים חינם אין כסף. הניסיון העצוב מלמד כי בני-אדם נוטים לזלול בדברים שקיבלו חינם. ואז קורה שלוקחים בעלי-חיים, מנסים, וכשלא מתי חשק, מתחרטים ומחזירים. וזה עוול גם לאדם וגם לחיה.

ביבי, גבי, יולי, סקים וסאן-סאן מי רוצה לאמץ את סקים?